

"SLUŠOVICKÁ MAFIE" V AKCI

Otázku, kde na všechny tyhle transakce, popsané v předešlé části našeho seriálu, brali pánové docent ing. František Čuba, CSc., & spol. peníze, si už od počátku roku 1990 kladli spolu s představiteli Občanského fóra za Slušovic a tamní poctiví družstevníci. A snažili se, jak jsme se už o tom zmínili v minulých pokračováních mnohokrát, na uvedenou skutečnost upozorňovat kde koho. Počínaje Federálním

shromážděním přes Českou národní radu, federální resp. česká ministerstva a konče vyšetřovacími orgány VB a tehdejší prokuratury. Zbytečně. Pokud nějaké kontroly, revize nebo šetření vůbec proběhly, "nenašli" nic. Anebo pouze to, co už bylo promlčeno případně amnestováno...

(Pokračování z minulého čísla)

(Tak například prodej strojů JZD Slušovice akciové společnosti Moragro za téměř nulovou zůstatkovou hodnotu byl shledán v pořádku. Stejně tak nikoho "nepohorsil" převod administrativní budovy družstva výše citované společnosti Moragro za směšných pět milionů korun: Přitom je zajímavé, že základní kapitál téhle "akciovky" činil jen milion 200.000 korun a transakce se uskutečnila sota pár dní po zápisu společnosti do podnikového rejstříku...)

Část V.

Rovněž tak nikdo nepátral po původu peněz, získaných z činnosti, které neodpovídaly schválenému povolení. Jinak by totiž kontrolní a bezpečnostní orgány zcela jistě přišly na dost "podivných" věci. Třeba, že poátkem roku 1990 mělo JZD DAK Slušovice na skladě cca 200 až 300 počítačů, z nichž bylo asi 100 kusů prodáno s malou přírůzkou k původní "slušovické" ceně akciové společnosti TESSEK (IČO 13690493), která je za stejnou cenu prodala Moragru. A to pak ty samé počítače obratem za dvojnásobnou cenu prodalo zpět JZD DAK. A aby zmíněný obchod zakryl, tak si pánové z Moragra půjčili od Chemopolu Bratislava devět milionů korun.

(Anebo by musely pořádně vyšetřit, kdo vlastně vykradl 23. března 1990 všechny trezory v kancelářích Moragra, když klíče od místnosti a trezory měli pouze docent ing. František Čuba, CSc., a Pavel Čmouka. A proč vedle celkem malé částky 30.000 korun zmizely hlavně účetní doklady, pokladní knihy a jiné, dodnes neidentifikované písemnosti!)

MORAGRO: JAK LZE VYDĚLAT PENÍZE

Tahle akciová společnost je vůbec zajímavá. Možná tenhle důvod čí to, co zatím o ní víme, nás proto nutí všimnout si jí podrobněji. Přesněji metod, které už od svého vzniku používala. Než k tomu ale přejdeme, zopakujme si ještě jednou některé základní údaje. Třeba

skutečnost, že MORAGRO se původně mělo stát jakýmsi mzkovným trustem a poskytovat informační servis a zprostředkovatelské služby všem družstvům, společně s ručením omezeným, "akciovkám" či firmám, jež vznikly na slušovickém základě...

(Připomeneme si ale také jména oněch dvanácti nomenklaturních kádrů a funkcionářů, kteří, každý s vkladem 100 tisíc korun na akcie, jež ovšem nebyly údajně vypsány, měli dublované členství nejen DAK MOVA Slušovice, resp. později Bratislava, ovšem i v dalších subjektech, jakými jsou NIKA, TRICAMO, TZV, AGROCOMP aj. Jedná se o docenta ing. Františka Čubu, CSc., jeho bratra Josefa, ing. Kovaříka - náměstka pro zahraniční obchod, JUDr. Kaláče - vedoucího právního útvary, ing. Frnka - náměstka pro kybernetiku, docenta ing. Huru - ekonomického náměstka, Pavla Drhu - generálního ředitele DAK MOVA, ing. Miroslava Zajíce - někdejšího tajemníka ÚV KSČ a před listopadem 1989 člena jejího předsednictva, prokuristy MORAGRA, Pavla Čmouka - dřívějšího předsedy Komunistické strany ve Slušovicích a poté generálního ředitele MORAGRA a zároveň šéfa CARGO MORAVIA...)

Jedinou starostí výše jmenovaných panů coby představitelů a akcionářů MORAGRA bylo, jak rychle a bezproblémově, pochopitelně na úkor původního slušovického družstva, přijít k penězům. Detailně některé používané metody v jednom z dokumentů popisuje bývalý vyšetřovatel policie ve Zlíně, o němž bude řeč později, a nejnověji "emigrant" ve Švýcarsku kapitán Alexej ŽÁK. Podle něj se to dělalo takto:

"Počítače ze Singapur, které byly původně určeny pro DAK a kalkulovalo se s nimi i plnou ziskovou agrokombinátou, se nasměrovaly do akciové společnosti MORAGRO. Hlavní díl odpovědnosti na uvedeném podvodu vřelí vlastnímu družstvu nesou: ing. Horošák, ředitel závodu Slušovice-Rostávek v Bratislavě (vystavil na příkaz svého nadřízeného ing. Kovaříka fakturu na částku cca 15 milionů korun za dodávku počítačů do MORAGRA); ing. Horký,

ředitel akciové společnosti TESSEK BIOEN Brno (vznikla také na podstatě majetku slušovického agrokombinátu a má IČO 13690493 - pozn. autor), jinak dříve zaměstnanec Slušovic a rovněž podřízený ing. Kovaříka, jen vystavil objednávku na odběr počítačů z MORAGRA ve výši přibližně 90 milionů korun včetně hospodářské smlouvy. S těmito doklady, tj. s fakturou, objednávkou a hospodářskou smlouvou šli funkcionáři MORAGRA do Komerční banky Zlín a na jejich základě obdrželi od ing. Veselého úvěr ve výši 90 milionů Kčs na nákup počítačů od DAK. Ten však k tomuto účelu, jak tvrdili v bance, nepoužili, ale za peníze získané uvedeným způsobem koupili původní administrativní budovu slušovického družstva (i se zařízeními) za směšnou částku 5.000.000 Kčs (znalecký posudek vypracoval člen DAK MOVA ing. Filipce, což je v rozporu se zákonem...). Dále získali závod na výrobu zápalek SOLO LIPNÍK a založili svým odnožím kompanii v Ružomberku, Ostravě, Prostějově, Havličkově Brodě a pod."

Je pochopitelné, že po těchto "veletočích" jim z poskytnutého úvěru nezůstaly žádné peníze. To je však nemohlo vyvést z míry, protože počítače ve skutečnosti zaplatil, jak bylo zřejmě dohodnuto předem, někdo jiný. Docent ing. František Čuba, CSc., podle našel fakturu z DAK Slušovice stornovat a objednávka včetně hospodářské smlouvy se "jako naschlá" společně s dalšími dokumenty ztratila při "vloupání" do objektu MORAGRA na jaře 1990. A pak už se mohla bez rizika realizovat druhá část podvodu:

"Počítače ze skutečnosti za akciovou společnost MORAGRO uhradil v ceně milion 406 tisíc západoněmeckých marek ZPO CHEMAPO (Slušovice přes něj dříve vyvažely kapalná hnojiva), a to do rakouské banky LANDER BANK WIEN. Čimž vlastně měly otevřenou cestu do Československa. Fakturu v "tvrdě měně" určení MORAGRU však CHEMOPOL vystavil v rozporu s platnými předpisy teprve půl roku po zmíněné transakci. Z čehož plyne, že

díky citovanému odkladu poskytli soukromé společnosti MORAGRO i bezúročný úvěr, protože státní a družstevní organizace mají povinnost fakturovat do patnácti dnů od splnění dodávky..."

A zbývá už jen závěr našeho případu. MORAGRO ihned, jak počítače převzalo, je prodalo za 87 milionů korun závodu Zemědělského záso-
bování a nákupu Brno, což byl státní podnik, který měl vůči původnímu DAK Slušovice pohledávky ve výši sta milionů Kčs. Celkem přes půl miliardy, samo Brno pak 15 milionů korun. O tom ale až v pozdějších kapitolách...

(Mimochodem, celý tento povedený obchod zajistil prokurista akciové společnosti MORAGRO bývalý vysoký exkomunistický funkcionář ing. Miroslav Zajíc. Za vydatné spolupráce tehdejšího náměstka ministra zemědělství ČSR ing. Stanislava Procházky, původně dlouholetého člena DAK, po odchodu z ministerstva zaměstnanec MORAGRA, údajně v dost vysoké funkci, naposled ředitelem Solo Lipník, který, jak jsme viděli, při oné popisované transakci Moragro koupilo...)

VÝNOSNÉ "KŠEFTY" S NAFTOU

Pánové z MORAGRA se však nezabývali jen zajímavými a hlavně "podivnými" rošádami s počítači. V zorném úhlu jejich pozornosti bylo prakticky všechno, na čem se dalo v té době hodně vydělat. Nikoliv "pár šupů", ale skutečně dost velké peníze. V těchto případech se nerozpakovali používat jakékoliv metody a obchodovat s kýmkoliv. Například se sovětskými vojsky dislokovanými ještě tenkrát na území Polska a tehdejšího Československa či NDR.

(Pro tuto chvíli pomíňme aféru s tzv. "červenou rtutí", ve sloganu našich speciálních bezpečnostních služeb nazývanou "červeným vínem" z léta 1991 (o této aféře bude řeč později), a zastavme se u jiné strategické suroviny: U nafty. Kapitán Alexej Žák, bývalý zlínský policijní vyšetřovatel, který se až do jara 1991 rozkrádáním slušovického majetku zabýval, o kontraktech Moragra

s touto surovinou zjistil překvapivě podrobnosti.)

V době, kdy vrcholily "kšefty" mezi MORAGREM, TESSEK Bmo, CHEMOPOLEM a bměnským závodem Zemědělského zásobování a nákupu, "Slušovičtí" současně uzavírali velký byznys se Střední skupinou vojsk Sovětské armády v Milovicích: nakupovali zde ohromné množství nafty in natura v podzemních zásobnících, jejíž skutečné množství nelze zjistit. Na tom ostatně neměla zájem ani jedna strana. Proč taky? Docent ing. František Čuba, CSc., byl přítelem mnoha vysokých důstojníků KGB, které hostil společně se soudruhem Hegenbartem, někdejší šéfem jednoho z nejdůležitějších oddělení ÚV KSČ, a vrána vráně oko nevyklove... Navíc, když z toho měli prospěch oba partneři. Jaký? O tom výmluvně hovoří fakta, zjištěná ka-

Monopol na dovoz nafty mělo federální ministerstvo zahraničního obchodu přes své specializované podniky. Jak to, že slušovickému agrokombinátu, nebo spíše Moragru, tyhle transakce vyšly? Jakým způsobem se nafta vykazovala? Nejen u Slušovice resp. Moragra, ale též u Střední skupiny sovětských vojsk v Československu? Komu byla pak prodávána dál, když monopol na prodej měla pouze Benzina? A hlavně: obchod probíhal v roce 1990. V období, kdy pozornost naší veřejnosti byla na Slušovice zaměřena víc než abnormálně. To bezpečnostní vyšetřovací orgány nic neviděly, nic nezjistily? Trošku podivné, přinejmenším...)

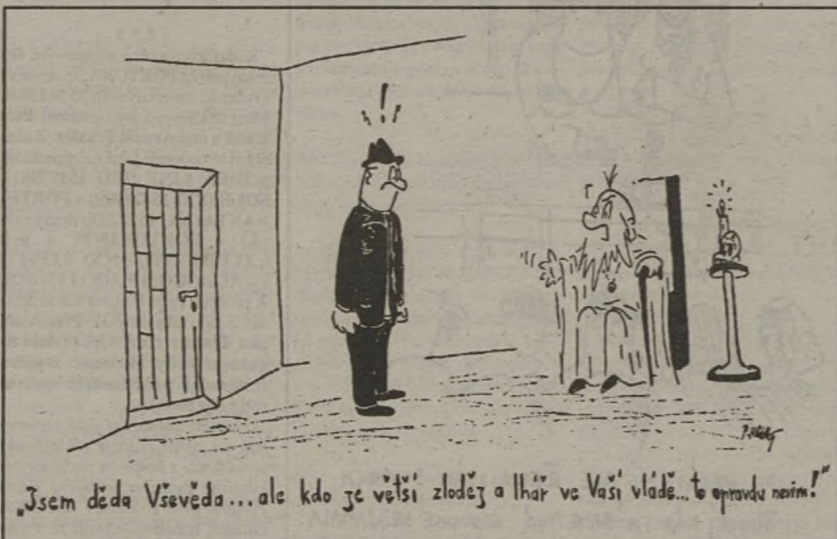
Daleko podivnější je ovšem jiná věc. Akciová společnost MORAGRO část takto získané nafty odvážela do Slovnafu Bratislava. Tam za ni pravděpodobně docent

a MORAGRO a DAK Slušovice či naopak vesele, a v podstatě beztrzně, kšeftují. Přímě před jejich očima. Není to zábavné? Ostatně, jak asi Slovnaf Bratislava a PETRIMEX vykazovaly onu slušovickou naftu? Co za dodavatele bylo uvedeno v dodacích listech, hospodářské smlouvě? Sovětská armáda asi těžko. Stejně tak, každý rok se přece dělají kontroly: proč nikdo nepřišel na skutečnost, že Slovnaf a PETRIMEX platily, ač nesměly, MORAGRU valutami. A pokud si toho kontrolní orgány přece jen všimly, co s tím učinily? Jistě, otázek položených podobným způsobem by mohlo být ještě víc. Ale, chybějí na ně odpovědi. Nebo spíš posluchači. Ať už úmyslně, či nedbalostí jiných. Stejně tak do dnes schází odpověď na zajímavou informaci kapitána Žáka o "příslušných jednáních" o této záležitosti, která měla z hlediska finančních náležitostí později proběhnout na tehdejšími federálním ministerstvu obrany...)

Ve stejný den, tj. 28. května 1990, vznikla a rovněž ve stejný den jako NIKA, tedy 20. června, byla zapsána do podnikového rejstříku další akciová společnost TVZ (IČO 533009). Shodně se ale jeví též jiné náležitosti: Stejná jména hlavních podniků, pouze Františka Železníka vystřídal Jindřich Železník coby generální ředitel, základní kapitál obnášel rovněž 140.000 Kčs, i náplň se v podstatě moc nelišila: Výroba, zpracování, tržní úprava a prodej spotřebního zboží zejména elektroniky, potravin, průmyslového a kosmetického zboží, osobních automobilů a jejich příslušenství, zpracování a prodej chemických výrobků, obchodní činnost...

(Něco tady odlišného však tady přece jen bylo: Docent ing. Josef Hurta, CSc., si vyměnil místo s Josefem Čubou, který se stal prokuristou.)

Z dalších, ze slušovického majetku "podivně" nově vzniklých organizací stojí za povšimnutí akciová společnost HOLSTEIN TRANSFER, kde vykonával funkci předsedy představenstva Josef Čuba. Zápis do podnikového rejstříku nese datum 13. srpna 1990 (IČO 00543934), základní kapitál činil 89 milionů 310 tisíc korun (kde je asi oněch šest zakládajících členů vzalo, když "investovali" i jinde?), podnikání bylo zaměřeno na chov plemenných býků, provozování plemennářské činnosti, provoz inseminátní stanice býků, prodej sperma býků, podnikání a ostatní zemědělské a jiné činnosti následným zpracováním produktů, obchodní činnost...

pitánem Alexejem Žákem.

"Za odprodanou naftu Sověti odebírají z DAK Slušovice vysocekozdívané voziky Vapex. Protože se jednalo o zahraničního partnera, platby se musely řídit dle jasně stanovených pravidel federálních ministerstev financí a zahraničního obchodu. Je podivuhodné, že tento výměnný obchod, který se udal roce 1990, nebyl vzájemně proúčtován ani v době svého odvolání ze slušovického případu, tj. v měsíci dubnu 1990," konstatuje bývalý zlínský vyšetřovatel ve svém vyjádření k této záležitosti. Podle něj příslušná jednání měla proběhnout teprve později před kompetentními orgány federálního ministerstva obrany...

(Tady jedno malé pozastavení. Totiž: nebylo to všechno trochu divné?)

ing. František Čuba, CSc., a spol. obdrželi protihodnotu v západní měně. Jak píše Alexej Žák, vzápětí po této transakci MORAGRO "vystavuje fakturu znejší na tvrdou měnu pro podnik zahraničního obchodu CHEMOPOL za dodávku nafty, kterou tak uhrazuje svůj dluh za počítáče." Což byl další renonc, neboť náš devizový zákon v té době umožňoval tuzemským organizacím provádět mezi sebou účtování a platby ve valutách. Pochopitelně, nic se však nestalo. Spíš naopak. Akciová společnost MORAGRO vzápětí stejným způsobem prodávala naftu dodanou ze zdrojů Sovětské armády dalšímu podniku, a to PETRIMEXU. A jak jinak než za se za valuty...!

(Vskutku, metody, až jeden žasne a druhý se diví. Policie vyšetřuje

JSOU VŠAK I JINÉ "AKCIOVKY"

A je jich hodně. V letních měsících 1991 jen registrovaných u Městského soudu v Brně nejméně sto jedna. Pochopitelně všechny s relativně velmi silnou majetkovou vazbou na někdejší slušovický agrokombinát. O některých jsme už psali v minulých kapitolách tohoto seriálu, například v souvislosti s tzv. rodinnými klany Čubů, Železníků, Garguláků... Abychom však pochopili vzájemnou propojenost akciových společností či společností s ručením omezeným, podívejme se na ně znovu. A všimněme si také těch dalších. Protože všechno souvisí se vším. Hlavně tedy...

Treba taková akciová společnost NIKA, kde byl předsedou předsta-

(A opět jedna "zvláštnost": Společnost s obdobným zaměřením Bufalo - IČO 546658 - Fídila Ludmila Čubová. Mimo to, do sféry vlivu Čubova klanu patří i další "akciovky" stejného charakteru...)

K zajímavým "subjektům" patřil též ZLÍNŠTAV (IČO 530808). Nikoliv kvůli základnímu kapitálu, jenž obnášel "pouhých" 303.000 Kčs, ale proto, že jeho předseda představenstva ing. Jaroslav Janiš byl zároveň vedoucím pracovníkem obdobného zařízení spadajícího pod Slušovice, a to družstevního podniku MORA-VOSTAV Lipa.

(Vlastně proč ne? Alespoň se do budoucna daly lépe zajišťovat pro Zlínštav zakázky na úkor JZD DAK Slušovice.)

Nesmíme ovšem zapomenout ještě na jeden, tentokrát společný podnik, který měl pro docenta ing. Františka Čubu, CSc., a jeho "lídi" nesmírný význam: CARGO MORAVIA. Zápis do podnikového rejstříku nesl datum 21. února 1990, IČO 487996, coby předseda představenstva či ředitel figuroval Pavel Čmolík. Předmět působnosti? Letecká přeprava osob a zboží v ČSFR a zahraničí, přeprava nákladů a obchodní činnost s tím související.

Což by samo o sobě nebylo nic zvláštního. Jenomže: hospodářská smlouva o tomhle druhu společného podnikání byla uzavřena mezi JZD DAK Slušovice a federálním ministerstvem vnitra už 17. října 1989 a ve vedení Cargo Moravia seděli v den zápisu do podnikového rejstříku pracovníci tohoto ministerstva ing. František Vlček, ing. Jiří Horník, plukovník Oto Sedlák a JUDr. Josef Tarcák. A právního poradce jim dělal podplukovník JUDr. Vladimír Laucký, bývalý náčelník L odboru Správy StB Brno a předlostopadový šéf Okresní správy SNB Gottwaldov. A pracovníci specialisté? Většinou ze Slov-airu a odborníků Letu Kunovice.

(Ovšem přisluhuje se zde ani další někdejší příslušníci Státní bezpečnosti nebo VB. Když mohl být jeden z předlostopadových náčelníků OS SNB Gottwaldov podplukovník PhDr. Václav Kilián podnikátem akciové společnosti GUKOS a dřívější náčelník oddělení vyšetřování OS SNB Gottwaldov major Jan Mach šéfem ČUTAPA - tzv. osobní Čubovy policie - tak proč by na letišti nemohli pracovat jejich "soukmenovci". Je to dost pravděpodobné.)

EKOTRANS MORAVIA A FORTUNA

Ve spektru mnoha dalších tzv. "slušovických" společností stojí za "zvláštní" pozornost i ony dvě

zmíněné v mezititulu. Proto si je z oněch 101 zaregistrovaných u Městského soudu v Brně do poloviny roku 1991 necháváme na konec téhle části seriálu. Tu první hned z několika důvodů: Byla nejstarší, měla největší kapitál v podílech převážně státního charakteru, v době ustavení sdružovala nejméně 65 podniků a institucí, téměř pět desítek osob a už tenkrát patřila k těm nejproblematičtějším. Z ekologického, politického i ekonomického hlediska.

(A druhá společnost, FORTUNA? Lze říci, že opývala zajímavostmi ještě většími: Tvořila totiž údajně základ většiny finančních transakcí od počátku devadesátých let se formující Čubovy "říše". Jednak v souvislosti s tzv. družstevní bankou ve Slu-

- výstavba a provoz přístavů, překladišť a souvisejících manipulačních a skladových prostorů
- výstavba a provoz malých vodních elektráren
- těžba písků a šterkopísků mimo koryta vodohospodářsky významných vodních toků
- obchodní činnost spojená s výše uvedenou provozní a výrobní činností
- provoz osobní a nákladní dopravy
- zasilatelství a činnosti spojené s organizací a obstaráváním přepravy osob a věcí
- výstavba a provoz ekologických zařízení
- zastupování dopravních a zasilatelských organizací
- poradenství v oblasti dopravy,

z ČSAV dr. Pospíšil, z ČVUT ing. František Čihák a další...

(Čtenář se jistě zeptá, co je na tom tak zajímavého. Proste holt výčet faktů... Nikoliv! Podivné je třeba to, že společnost vůbec vznikla. Pár měsíců před 17. listopadem 1989. A proč, když už tenkrát se vědělo, že vybudovává a provozovat kanál Dunaj - Odra - Labe je z ekologického hlediska nesmýsl mnohem větší než Gabčíkovo. Navíc společnost dodnes neudělala prakticky nic. Vlastně ano, produkovala prý za séřfování ing. Zádnicka jeden čas zdravotně nezávadnou vodu, nad níž údajně hygieničkami ve Zlíně vstávají vlny hrůzoj na hlavě. V této souvislosti je pak reálná otázka, kde se nachází kapitál společnosti? Či na co byl použit? Na gastronomické či hotelové, resp. "hotelové" podnikání v Praze? Na "odstavná" zaměstnání některých funkcionářů sociálně demokratické strany, jako například bývalého federálního ministra práce a sociálních věcí Jiřího Millera, který zde od jisté doby zastává vedoucí postavení?)

K dalším neméně zajímavým firmám patřila FORTUNA, společnost s ručením omezeným (IČO 544396). Mezi zakladateli jsou uvedeni Petr Kašík a ing. Arnošt Traxler. Z nich první se objevuje ještě coby podniků u IDEA LINE (IČO 15527981), SOLE (IČO 15527999) a FORTUNANTA (IČO 1552700), druhý rovněž u FORTUNATY a pak u ZLÍNŠTAVU (IČO 545937) a v AGROCOMPU (IČO 531022).

A pročpak že je Fortuna tak zajímavá? Z několika důvodů: Především pan Traxler v určitém období figuroval coby akcionář a jeden z hlavních představitelů správní rady Agrobanky...

(Vnímaví čtenáři si jistě vzpomenou na aféru ředitele téhle banky pana Krále s pokusem podplatit někdejšího českého premiéra Petra Pitharta před volbami v roce 1992. Ostatně, o celé záležitosti se v současné době začíná opět ve sdělovacích prostředcích hovořit...)

Lze tedy říci, že osobou Arnošta Traxlera se prokazuje přinejmenším tehdejší přímé spojení Agrobanky se Slušovicemi. A můžeme se domnívat, že možná i s jistými praktikami tohoto družstva desp. dneš DAK MOVA BRATISLAVA. Navíc, pan Traxler je též podepsán na několika zajímavých šech z první poloviny roku 1990. Ale o tom až v pozdějších kapitolách...

(FORTUNA ovšem existuje také v Praze. Nazývá se tak sázkovou kancelář bezprostředně spojená s dostihovým byznysem. Vzhledem k tomu, že známější a váženější firmy mají chráněný název, je docela možné, že se jedná o jeden a týž podnik nebo že obě firmy jsou v "příbuzenském" vztahu...)

(pokračování příště)
Jiří F. PILOUS

LIDI NADÁVAJÍ. ALE ŘEKNU VÁM SODRŽU
UPŘÍMNĚ, NÁS TA SAMĚTOVÁ REVOLUCE NEZKLAMALA!

šovicích, jednak ve vztahu k pražské Agrobance. O možných přímých kontaktech s dostihovým sportem a speciálně sázkovými kanceláři ani nemluvě...)

Ekotrans Moravia vznikla 29. června 1989, a to na základě usnesení valné hromady: Povolení udělilo federální ministerstvo spojů den předtím pod čj. 64/89-KM, zápis do rejstříku pak byl proveden 2. srpna téhož roku (IČO 150665). Podle výpisu z podnikového rejstříku (oddíl 5a vložka 7) je zde předmět činnosti charakterizován takto:

- provoz osobní a nákladní dopravy

zasilatelství a logistiky
- nákup a prodej zboží (výrobků a služeb) pro zakladatele společnosti...

Základní kapitál obnášel půl miliardy korun, čili 5000 akcií na jméno po 100.000 Kčs za kus. Funkci předsedy představenstva vykonával ing. Jindřich Železník, generálního ředitele ing. Josef Podzimek. A individuální členové resp. akcionáři? Vesměs plejáda známých názvů ze Slušovic a akciových společností, které se z onoho povedeného JZD DAK vydělily i s majetkem. Např. Pavel Čmolík, ing. Josef Lízal, JUDr. Jaromír Kalač, ing. Jaroslav Novák, JUDr. Ladislav Čouček, ing. Bohumil Kovýř, CSc.,